

Publicerad 2019-02-01 10:36 av Solstrale

Hur hanterar man kritik? Hur gör man vid påhopp? Vilka egenskaper sätter man värde på och inte? Det är kanske helt idiviueellt men också universellt hur man uppfattas eller uppfattar...

VAD RÄDSLÄ GÖR MED OSS

de sade att fula gubbar skulle jag vara rädd för. men det var en fin och uppsatt gubbe som lade händerna på mig. de sade att jag skulle passa mig för främlingar och snuskiga gubbar och tanter. att jag inte skulle ta emot godis från okända. men jag tog emot godis från de i kretsen och mötte både snuskig gubbe och tant nära inpå.

de sa att jag ska vara rädd för främlingar för man visste aldrig vad de kunde hitta på. de sa att jag skulle lita på vuxnas omdömen. men se det var dem jag kände som gjorde mig mest illa och som lade en tung börda uppå mina axlar. främlingen gjorde mig aldrig något ont...

vad jag lärde mig var inte att frukta de nära eller främlingen. jag lärde mig att människor gör allt för att skydda en hemlighet genom att putsa fasaden.

jag är sällan rädd för andra människor för att jag kan lita på mig själv. lärde mig att den enda människa som talar sanning för mig är jag själv. endast att vara sann emot sig själv kan förändra hur man mår. det ledde sedan mig att inse att de som drabbats av lögnen och svek visar på patos och insikt.

detta förstod jag där och då att de som krävde respekt aldrig förtjänade den. den som ropade och gapade efter solidaritet sannolikt aldrig själv skulle solidarisera med mig eller andra i en nöd. och den som höll fanan högt för lika värde och tolerans mellan människor lika väl kunde vara dem som satte kniven i ryggen på sina medsystrar och bröder.

jag tror den är rädd, ja, för sig själv, då det utgår ifrån att genom sig själv känner man andra. är man då smart, insiktsfull och medkännande undviker man denna fara som det är att se sitt vara ovidkommande eller med skepsism. just för att det leder till fientlighet emot en själv och således emot andra i sin omgivning...

det finns inga garantier för att den som utger sig för att vara på ett visst sätt också är det. alla provas i den aktuella nöden och först då brukar sanningen komma fram. och detta är vad jag lärt om detta...

detta har lett mig till att se mer öppet på människor. jag förväntar mig mer av mig själv än andra. och jag städar de tankar som då och då grumlats. putsar så att säga den lins som ger mig bilden av verkligheten. har blivit medveten om intellektets förmåga att misstolka, generalisera och dra slutsatser. är lite av en sopåkare i mitt inre. tycker jag för bra om min prestation gör jag mig uppmärksam på konsekvensen av det. säger någon att jag inte duger tänker jag i andra banor direkt.

vad ligger bakom att någon har ständiga behov av att kritisera eller nedvärdera mina prestationer? dessutom

varför ger jag andra rätten att få subventionera sin kritik. Vilket betyder att jag ifrågasätter varför jag ska låta någon annan ensam ha veto. men med blicken fäst på att den kan i viss mån ha rätt. där och då undviker jag konflikten genom att fråga, eller be om råd, eller be om förklaring hur den menar. unnar mig stundom att säga emot där det krävs. köper aldrig kritik för kritisismens egenvärdes skull.

rädslan ger jag inte större plats än nödvändigt i mitt liv. det betyder att jag inte låter irrationell rädsla styra...

rädslan har en tendens att forma människor till monster. vissa blir på hugget för de är rädda för kritik. andra kan göra vad som helst för att manipulera andra att se dem på ett visst sätt för de är rädda för kritik. rädslan har en roll i vår värld idag där främlingsfientlighet fått fäste. men ur ett historiskt perspektiv är detta fenomen inte främmande eller skrämmande. det finns en förklaring. och genom kunskap kan man börja förstå de mänskliga egenskaperna och hur det blev som det blev...

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Solstrale med Poeter.se id #66056 innehar upphovsrätten